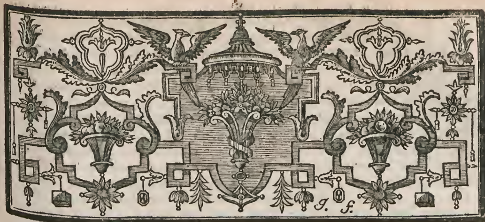
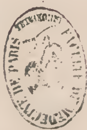

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO.

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Lunæ trigesimo Decembris, anni M. DCC. XXXVII.

M. JOANNE-FRANCISCO LEAULTÉ,
Doctore Medico, Præside.

An Diluentia, in affectibus Melancholicis, purgantibus præferenda?

I.

MELANCHOLICO morbo nihil frequentiùs, sanatu difficiliùs nihil. Hic à mente oriundus, mentem mille modis cruciat. Homo, quâ parte cæteris animantibus præcellit, eâ ipsâ, morborum insultibus magis patet. Imò qui, vel meditando, vel in artibus ediscendis, vitam collocant suam, ii plerumque sunt infœlicioris valetudinis. Hosce, ferè omnes, Melancholia lentè consumit. Non mœror so-

lus, aut labor improbus, aſſiduæque vigiliæ gignunt Melancholiam. Illa, & ab immodicâ lætitiâ, quis credat? & ab otiosâ quiete ortum repetit. Amor vehemens, inſolens cupiditas, invidia, ut plurimùm certa ſunt, aut præſentis, aut mox futuræ Melancholiæ ſigna. Ab his animi affectibus, ſenſim aut ſubitò, labaſcit functionum integritas. Scilicet fibrarum robur atque elaterium debilitantur, earum oſcillationes vitiantur. Motus alterni ſanguinem, & parciùs & ignaviùs, impellunt, attenuant, elaborant præterlabentem. Hinc omnis corrumpitur ſecretionum ordo. Hinc ſanguis ipſe languidiùs actus, ultrò ſpiſſatur, acoremque innumerabilium ægritudinum fontem inexhauſtum contrahit. Quin imò, hic ſuo volatili balſamico defraudatus, ut iners limus, ſtagnat in vaſis. Mirum quot indè ſoboleſcant ſymptomata, quæ miſeros mortales diſtorquent. Mens vanis imaginibus deluditur. Depaſcitur corpus omni dolorum genere excruciatum. Qui uni cogitationi ſemper affixus, aliquandò & diù ſine febre, delirat, is Melancholicus habeatur. Morbificus humor adhuc deliteſcit in venis. Viſceribus mox ille cohærebit, niſi in eo depellendo quamprimùm invigiles. Totis igitur viribus ſuccum ablue noxium. Exit ſponte ſuâ ſuccus, quantumvis ſit tenax, ſi ſat benè diluatur. Hæc præferenda ſunt remedia quæ tutiùs morbum ſanant.

I I.

MORBUM hunc ſimplicem ne crede. Gradus ille habet, inter ſe, longè diſſitos. Succus aceſcens minimis in vaſis, dum vi circuitûs abripitur in majora vaſa, totam ſanguinis maſſam æqualiter inficit. Hinc primus Melancholiæ gradus. Vigente causâ, creſcit ſucci depravati moles; inſpiſſatur ille magis & in vaſis hypochondriacis depoſitus hæret. Hic majorem ruinam minatur. Horrenda per ſymptomata ille ſe manifeſtat. Reverâ non accidit quin in vaſis hypochondriacis jam fixata compactaque morbifica materies, diu hæſerit. Fiunt inde obſtructiones ubique, ſtagnans lympha aceſcit, moles ejus aggeritur, extenduntur vaſa, roduntur. Hinc viſcerum abdominis ingens alteratio, vicinorum ſors non beatior. Reſpirationis organa malè ſe habent. Per conſenſum obruitur caput, & inquinatis ſpiritibus, omne genus maniæ ſuboritur. Ægrorum alii ſe vitreos autumant, neque quidquam tangere audent, ne ipſi confringantur. Alii ſe mortuos credunt, atque ob id ſe ab omni potu ciboque interdicunt. Hi ſe aliquo membro carere exiſtimant, neque ullo modo eo uti volunt; illi ſe in bruta mutatos putant. Quid non efficit tardus & aceſcens ſanguis? quæ ſymptomata, ſi viſceribus ille ſemel inhæſerit?

I I I.

OPPUGNETUR ab initio tot morborum ferax humor, radix mali præcîdatur. Sed, quâ ratione præſtiteris, cave. Succus craſſus atque acore imbutus durum non patitur imperium. Medicamenti vim facilè eludit. Quò tenaciùs partibus inhæreſcit, eò ferociùs, ſi cogitur, ſævit. Curationem evacuantibus, vel quidem leviſſimis, ſi tentaveris; humores ſani & facilè mobiles ſoli expellentur, tenaces verò magis hærebunt. Hinc pejor morbus. Stimulantia aut valde ſolventia exhibe, materies ſubitò ſoluta fiet acris, & impetu magno irruens in tenera hypochondriorum vaſa, ea deſtruet. Indè multa & immedicabilia mala.

Alterantia quæ humores vehementer exagitant ; non minus afferunt damnum. In hoc morbo diluentia cæteris præstant medicaminibus. Confertos sanguinis globulos dividendo, emolliendoque fibrarum rigiditatem, tutiùs illa Melancholiam sanabunt. Melancholicorum fibræ salium aculeis indesinenter punctæ rigent, & in spasmum maximè propendent, sanguis ipse malè cohæret. Pars globosa fixioribus imbuta salibus arescit, vehiculum suum lympham exprimit. Lympha subtilioribus saturata, proinde partibus enutriendis inepta, hùc illùc, per membra dolores latura devagatur, diluentia hæc sunt quæ lubricis volubilibus ac globosis constant particulis. Quid feliciùs, rigentes fibras laxare, partiumque sanguinis miscelam restituere potest, quàm medicamenta, quibus tanta inest cum sanguine affinitas.

I V.

QUÆ sit diluentium cum sanguine propottio, ex utriùsque naturâ abundè patet. Ex indole morbi, quanti sit momenti in affectibus Melancholicis diluentium usus, facilè dignoscitur. Sanguis geminâ parte, constat, alterâ rubrâ, albâ alterâ. Hæc tenuis & lubrica, illa globosa & volubilis admodùm, utraque, in statu sanitatis, amico nexù unitur ; utraque, solidorum verberibus, æqualiter subjecta, perenni circuitu volvitur. At vero in Melancholico morbo, eoque ideâ tristi potissimùm oborto, constringuntur fibræ. His constrictis, languidè & inæqualiter pulsatur sanguis. Necessariò igitur tardescit ille & spissatur; à tarditate sobolescit aciditas, quæ noxias acquirit vires eundo. Acor cruoris globos cogit in unum, densat, indurat. Hi ergo ad motum fiunt inhabiles. Segregantur à lymphâ, in quâ priùs natabant, & ex quâ suam mutuabantur volubilitatem. Ecquid, partes sanguinis morbo dissociatas, aptiùs consociare valet, quàm diluentia, quorum particulæ sunt, sanguinis particulis miscendis tenuandisque, tam habiles? Rigent fibræ? Quid eas jucundiùs tutiùsque laxabit, quam liquidum dulce & salibus mergendis idoneum? Diluentia nascentes arcent spasmos, & acorem quemvis obtundunt. Hæc fluida pandendo dividunt, solidaque humectando & emolliendo relaxant. Diluentium nomine, sola intelligenda veniunt potulenta, decocta, succi, cremores, sorbitiones &c. Hæc, quot quot sunt, obstructiones sensim sine sensu referant, solvunt repagula, vincunt obices, facilemque noxio humori sternunt viam, ut, quâ datâ portâ, ille ruat.

V.

EFFECTUS tam fœlices non sunt à purgantibus expectandi. *Si* quis purgationi, in affectibus Melancholicis, locus concedatur, is solum sub finem esto. Frustrà clamitant, ejiciendus est morbificus humor. Quâ ratione potest absque purgantibus? Lenis purgatio succum vix tractabilem ad exitum quasi invitat. Hæc, quem offendit humorem Melancholicum, amicè propellit. Non irritat excretioni imparatum. His credere verbis cæcutire est. Purgantia non agunt, nisi vellicando, irritando, conquassando. Purgatio quas sublevat partes deterit. Fœneratorum more, illa nocendo juvat. Vix aliquandò corpori, absque viscerum dispendio, prodest. In affectibus Melancholicis semper ea nocet, nèdum aliquandò prosit. Quid istud inquies? Tussiculosi, sputatores, catarrhosi

ſunt Melancholici, Redundant ergò humores ſeroſi, purgatione ſolâ, educendi. Reipsâ humores ſeroſi redundant : at verò ex eô duntaxat, quod ii à ſanguinis ſubſtantiâ, vi morbi, non naturæ victricis conamine exprimantur. Idcircò ægrotantem eò lædes magis, quò plus ſeri eduxeris. Ut ſejunctæ ſanguinis genuinæ partes in unum coaleſcant, hoc opus, hic labor eſt. Unicus tamen hic eſſe debet medentis ſcopus, quoniam ab eo pendet ſanitatis reſtitutio. Id tutò, id jucundè præſtant diluentia. Salia mergendo eorum actionem coercent. Ea ſui liquoris tenuitate, compactos induratoſque globos evolvunt & expliquant. Hi leviores facti, ſuo loco moveri incipiunt, aſſuetumque iter denuò metiuntur. Sanitas tandem à diluentibus reſtituitur, arcetur à purgantibus.

Ergò Diluentia, in Melancholicis affectibus, purgationi præferenda.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciſcus - Joſephus Hunauld, Chirurgiæ Profeſſor, Regiæ Scientiarum Academiæ & Regiæ Societatis Londinenſis Socius, in horto Regio, Anatomes & Chirurgiæ Profeſſor ac Demonſtrator.	*M. Paulus-Jacobus Malouin.*	*M. Claudius Brunet.*
M. Ludovicus - Petrus le Hoc, Scholarum Profeſſor, Conſiliarius Medicus Regis Ordinarius in ejus Caſtelleto.	*M. Joannes-Baptiſta Boyer, Regis Conſiliarius & in Senatu Pariſienſi Medicus Ordinarius.*	*M. Ludovicus de Santeul.*
M. Antonius - Nicolaus Guenault.	*M. Bernardus de Juſſieu, Regiæ Scientiarum Academiæ, Regiæque Societatis Londinenſis Socius & in Horto Regio Botanices Prodemonſtrator.*	*M. Emmanuel-Mauritius du Verney*

Proponebat Pariſiis, JOANNES MIDY, Lemovicus, Baccalaureus Medicus, A.R.S.H. 1737. à 6ª ad meridiem.

Typis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1737.